ÖFVERSTE STÅLHAMMAR.

Några taflor från vår storhetstid

af

C. GEORG STARBACK.

(Forts. från förra numret).

— Hm! Jag har lust att klicka med flit, bara för att få se dig gå snapphanegång på prestvis, sade bonden, träffad både af lugnet och säkerheten i långrockens beteende och tal.

I detsamma kommo några ryttare nere på vägen. I spetsen red en högväxt man på en eldig springare, och hans drägt tillkännagaf en högre officer. Vid hans sida red en ryttare, och båda tycktes förtroligt samtala med hvarandre. På något afstånd hördes det egendomliga ljudet af ett marscherande hästregemente.

— Skjut! hviskade presten i örat på snapphanen och pekade på officeren.

Ögonblickligen och lydande sitt sinnes oemotståndliga maning lika mycket som kamratens tillrop lyftade bonden bössan till ögat och lät hanen falla. Men fängkrutet brann af utan att tända skottet. Bössan klickade för tredje gången, och det utsedda offret red okskadt fram sin väg utan att en mörka, hvad som tilldrog sig uppe i skogen.

Antingen är blårocken hård för skott, eller har du förhexat bössan, prest, med dina fans böner, utropade snapphanen och kastade bössan ifrån sig. Harmen och grämelsen grep den vilde mannen så djupt, att han för en stund glömde sin hotelse, och presten såg i sin ordning med föraktpå snapphanen, hvars vrede just derigenom måhända blef vanmäktig.

Godt," sade han, "jag skall göra det....och du kan lita på att det skall blifva gjordt!

Bonden såg på honom länge, och det fordrades liksom tid för att hans tankar skulle kunna flytta sig från det ena till det andra. Men så utropade han, under det att hans ögon tindrade:

Men jag säger dig, prest, att om du icke gör det, så skall nu känna mynningen af min bössa i nackgropen, när du minst anar det, och du är icke hård, du.....!

Bonden aflägsnade sig inåt skogen, och presten blef qvarsittande. Leendet låg öfver hans bleka ansigte, men läpparne voro sammanpressade, och blicken irrade omkring, som om han sökt ibland hundrade det bästa medlet att vinna det mål, hvarom själen drömde. På vägen der nedanför hans fötter tågade ett rytteriregemente fram, och på de blodröda fanorna kunde man se, att det var småländingar. Så blef det tyst en stund, och så kom det ett nytt regemente, hvilket åter följdes af ett annat. Det var hela svenska hären, som tågade fram; först rytteri och så fotfolk, regemente efter regemente. Man såg de gamle, beprö̊vade generalerna från trettioåriga kriget och från Carl Gustafs dagar, en Helmfeldt, en Ascheberg, en Dalberg utom många andra, som då blott voro stjernor af andra ordningen, men nu strålade ibland de främsta.

Alla dessa sväfvade förbi mannens öga, som bilder i en dröm. Han såg dem väl, men han tycktes icke på något sätt fästa sig vid dem. Sannolikt voro de olämpliga att anbringa som maskor i den duk, hvarpå han virkade i sina tankar. Men plötsligt lyste det till i det skumma ögat, och det stannade på ett bestämdt föremål. Det var åter tvenne ryttare, som redo ensamma på vågen. Den ene var till sin gestalt smärt och hans lemmar nästan späda, isynnerhet när de sågos vid sidan af hans storväxte, nästan jättelike följeslagare. Båna voro helt enkelt klädde i grå rockar och små svarta uppvikta hattar. Den mindre af dem red till höger. Han hade släppt tyglarne på sin hvita häst och lät honom gå fot för fot, under det han tycktes uppmärksamt lyssna till hvad den store mannen hade att säga. Men ögonbrynen voro skarpt sammandragna, en dyster eld flammade ur de stora blå ögonen och omkring munnen låg ett drag af djupt svårmod. Ungefär midt för det ställe der, snapphatepresten satt lurande under det mörka trädet fattade den i sina tankar försänkte ryttaren plötsligt tyglarne och såg upp på sin följeslagare. Han yttrade några ord och så satte han sporrarne i sin häst och sprängde framåt, som om det gält ett vad att inom en viss tid hinna till pannan af den framdragande härens långa rad.

Det var konung Carl XI, och mannen vid hans sida var Johan Gylletstjerna, "grof-Jan", som han kallades, ej blott med afseende på hans ovanliga kroppsliga storlek och styrka, utan äfven till följd af det grofva umgängesskick, som för honom var utmärkande, antingen emedan det öfverensstämde men hans skaplynne,eller ännu hellre måhända, emedan han älskade att under denna yta dölja planer och beräkningar af den mest fina och skarpsinniga byggnad.

Betraktaren dröppe i skogen sjönk åter tillbaka mot trädstammen, när synen af konungen och hans förnämste rådgifvare frösvunnit, och i denna ställting, till det yttre påminnnade om en som är färdig att falla i sömn, förblef han, tills åter hans öra nåddes af ljud nedifrån vägen, som tvang honom att se upp. Det var den långa raden af trossvagnar, som följde efter hären, och dessa vagnar tycktes för snapphanepresten innebära något vida vigtigare och betydelsefullare än alla de krigare till häst och fot, som förut tågat fram. Han följde med yttersta uppmärksamhet hvarje vagn och hvarje man, som följde tåget, och ett tydligt drag af misslynthet afmålade sig i hans ansigte, när hans spanande blick ej tycktes finna hvad han sökte.

Slutligen fick han se en man till häst, och tillfredsställelsen i hans blick tillkännagaf, att han funnit hvad han sökte. Han ilade med skyndsamma steg nedåt andsvägen, hvilken gick i en vid krets omkring skogen, och den genstig, han följt, förde honom så långt framför trossvagnarne, att den främsta af dessa ännu icke var synlig, då han steg ned i landsvägsdiket. Här upptog han ur fickan några bref, utvalde ett och lade de andra omsorgsfullt tillbaka på sin plats. Det uttagna brefvet, som var brutet och tydligen läst många gånger förut, genomögnade han hastigt ännu en gång, men ref sedan sönder det och gömde bitarne under en väldig sten nere i diket. Derpå kastade han sig upp på landsvägen och gick helt lugn framåt, vagnarne till mötes. Den förste trosskusken frågade han efter löjtnant Lorentz och erhöll det svaret, att denne stod att finna vid någon af trossvagnarne, hvarpå han fortsatte sin väg, frågande för syns skull en och annan gång efter samme man. Sutligen kom han den sökte så nära, att den siste trosskusken kunde peka på löjtnanten, och så stod snapphanepresten vid dennes sida.

"I ären löjtnant Lorentz?" sporde han och erhöll ett jakande svar och en motfråga rörande hans egen person.

"Jag är den man I söken," blef prestens svar.

Löjtnanten, en man, som derutinnan liknade snapphanen, att äfven han en gång sett bättre dagar, borrade sitt öga i den mörka figuren och tycktes taga för gifvet, att något skulle följa, som lemnade en lösning af det gåtlika svaret. Detta inträffade ock under formen af en anhållan om att få samtala med löjtnanten utan vittnen, hvilket denne så till vida biföll, att han lät den sista trossvagnen och sina närmaste följeslagare få ett litet försprång, under det han själf fortsatte sin ridt fot för fot.

— I Ihafven kommit hit, började då snapphanen såsom svar på löjtnantens spörsmål om meningen af hans yttranne. Ihafvenkommit hit för att förgöra en gammal fiende till eder, och I döljen edert rätta namn under det antagna Lorentz. Nu söken I efter en medhjälpare och har trott er böra hemta en sådan från andra sidan Östersjön....men jag säger eder, att detta icke behöfves. Jag har också ett ord otaldt med den samme mannen, och jag tänkte, att vi sålunda skulle kunna lemna hvarandra ömsesidig tjenst.

Löjtnanten spärrade upp sina ögon allt mera och åhörde med öppen mun mannens tal. Dock gjorde han intet försök att vederlägga honom, hvarför denne beslöt att göra saken ännu tydligare och med ens förflytta den på ett område, der de kunde mötes mera oförbehållsamt. Han tillade derför:

— Det ser ut, som om I icke viljen sätta tro till mig, men I skolen säkert göra det, om jag vänder mig till för detta öfverstelöjtnanten Fritz von Krokow. Han nödgades för många år sedan, som I väl minnens, lemna sin tjenst, emedan han blifvit förklarad för en så feg man, att en svensk officer vid namn Helmud Wrangel, icke ville slås med honom i envig. Och fast de många åren lgga emellan, så har dock ej bodet kylts, utan han vill hämnas, dock mindre sin skymf, än den småleken, att den man, som fordom var simpel ryttare, nu skall yfvas som en högt uppsatt man vid sidan af den kvinna, som Fritz von Krokow en gång älskat..... har jag rätt, löjtnant Lorentz?

— Karl, hvem är du? sporde löjtnanten och höll inne sin häst.

— Mitt namn är Peder Larsson, och jag har försökt mig i litet af hvarje, och som det icke gör något alls till saken, vill jag gerna omtala huru jag kommit i besittning af eder hemlighet. Se, det bref, som I för någon tid sedan afsände till Tyskland, har jag läst. Det var en pålitlig karl, som skulle föra det till Danmark, men olyckligtvis föll han i händerna på ett parti, der jag var med.... Brefvet föll i snapphanarnes händer och sjelf fortsätter han nu som bäst resan på okända stigar, hvarifrån han aldrig skall hitta återvägen hit!

Denna upplysning hade åsyftad verkan. Löjtnant Lorentz började med ens förstå sin obekante vän, och denne fortsatte med trossen sin väg till svenska hären. Denna upphanns sent om qvällen vid Bårslöf nära Råelfven, der konungen hoppades få tillfälle att komma i slag med fienden som stod på andra sidan vid Quistofta. Om qvällen var för Peder Larsson, såsom snapphanen kallade sig, intet att göra. Han gick som en skugga omkring och såg, huru lägret ornnades, och huru vakter utställdes. Men tidigt om morgonen begaf han sig till den del af lägret, der Smålands ryttare stodo, och anhöll i ödmjuk ton hos den bland dem, som han först påträffade, att blifva förd till majoren Per Stålhammar. Det dröjde något, men så befann han sig framför majorens tält. Der utnafor stod en gammal ryttare med gråsprängdt skägg och en blick så grym, som han velat skrämma en hel här på flykten. Han omgafs snart af trenne unge män, också i ryttaredrägt, hvilka kommo ut ur tältet.

Den yngste af dem, en sjutton års yngling af ett skönt yttre, öppen och glad som en vårdag, slog skrattande handen på den gammles axel och sade:

— Jag får Rappen, Städ.. far kär sade det nu, och jag håller vad, att jag rider om dig tio gånger, när vi komma i nästa dunst!

"Vet hut, pojke!" brummade gubben och såg mäkta förnöjd ut, när hans öga föll på den glada gossen, "vet hut och se upp, pojke, för gammalt folk.... första hugget menar jag förblifver mitt hädanefter som hittills!"

"Kan jag få tala med majoren?" frågade med en mjuk och len stämma snapphanen, i det han bugade sig för den gamle krigaren. "Jag hör, att I ären Städ, majorens gamle vän från ungdomen, om hvilken jag hört så mycket talas, att jag känner eder på blotta beskrifningen."

Städ kastade en grym och utmanande blick på främlingen, under det att de tre männen aflägsnade sig från stället. Den gamles öga var skarpt och genomträngande, och det fick ett uttryck af hårdhet, ju längre det hvilade på mannen med det ödmjuka och bedjande anletet. Denne upprepade sin anhållan att få träffa majoren, och ryttaren lyfte upp armen och pekade inåt tältöppningen, men sade blott ordet: "der!"

Svartrocken steg in och stod snart ännu mera ödmjukt bugande för den vördnadsbjudande Per Stålhammar. Denne var en bland de många, som under de ständiga krigen allt sedan början af 1600-talet bragt sig upp från ringa stånd. Han hade börjat som trosspojke vid tolf års ålder, det var under konung Gustaf Adolfs krig i Preussen år 1624. Tio år derefter blef han inskrifven som ryttare vid Smålänningarne. När följande året (1635) de infödda svenska regementena i Tyskland upplöstes, var så väl han som hans vän Städ bland dem, hvilka kvarstannade i Tyskland och gingo in på tyska regementen i svensk tjänst. Som ryttare kallades majoren Hammar och, emedan han vid alla tillfällen utmärkte sig genom tapperhet och förstånd, blef han 1640 kvartermästare, 1644 korporal och såsom sådan efter fredsslutet adlad med namnet Stålhammar. År 1650 blef han kornet och under Carl Gustafs krig i Polen och Danmark, då han inlade det ena beviset efter det andra ej blott på tapperhet, utan på klokhet, kraft, duglighet och sannt mannamod, blef han 1636 löjtnant och året derpå ryttmästare. Efter den snillrike Carl Gustafs död, vid hvars begrafning han jemte Jakob Creutz förde den häst, som följde Liflands fana—icke mindre än 59 sådana provins och landskapsfanor fördes då efter det kungliga liket — efter denne konungs död befordrades Per Stålhammar under freden 1663 till major, och såsom sådan red han nu 1675 åter ut i kriget, som denna gång hotade Sveriges egna landamären.

Majoren Per Stålhammar var nu 64 år gammal, men till utseendet var han sådan, att man godt kunde räkna bort ett par tiotal år från hans ålder. Hans höga, kraftfulla, skulderbredа gestalt uppbar ett hufvud, hvars friska kinder och lifliga ögon talade om den fullständigaste besittning af kroppslig helsa och andligt välbefinnande.

Sådan stod den forne torparsonen och trosspojken inför den bugande snapphanepresten.

— I kunnen icke känna mig, herr major, — började denne, — och dock äro vi från samma socken, nemligen Svenarum, och jag stod en gång framför altaret för att sammanviga eder och eder första salig fru....

Majoren såg med ett uttryck af oförställd förvåning på den talande och sökte i hans drag leta fram minnet af den man, som stod för honom såsom prest i Svenarums kyrka, då han der sammanvigdes med sin första fru under Gustaf Horns krig. Den mannen, som han nu såg framför sig i den slitna rocken och med det kala hufvudet, de insjunkna kinderna och den gulbleka hyn, påminde dock så föga om den hårde och högdragne prestmannnen innanför altardisken på hans bröllopsdag, att det dröjde, innan han rätt kunde återfinna likheten.

— I skullen vara sonen till.... sonen till....? — utbrast han slutligen, utan att kunna fullborda meningen.

— Ja, så är det, — stammade den stackars presten och frampressade ett par tårar, — jag är sonen till rike Lars, som först bedrog eder på eder morfaders hopsparade skatt och sedan ville återgifva eder den.. jag är den sonen, som hindrade min fader att fullborda den handlingen, och som derför fick hans förbannelse i Svenarums kyrka, på eder bröllopsdag.... Jag har sedan dess irrat omkring både här hemma och der ute....än har jag sökt eder för att tigga om eder förlåtelse och eder hjelp, än har jag afskytt och förbannat eder som upphofvet till min ofärd.... och nu står jag här inför eder.... I kunnen straffa mig, om I så viljen, jag är straffet värd!....

Majoren såg på honom oaflåtet, men strängheten, som först talade ur hans anlete, drog bort så småningom, och dragen veknade allt mera, och till slut lyste hans hjertas godhet så hjertligen igenom allvaret i hans uppsyn, att det äfven för en mindre öfvad blick än snapphanens var fullkomligt klart, att någon fruktan för hämd och straff var alldeles obehöflig. En flyktig blick på det ädla anletet öfvertygade derom, och allt förträffligare blef snapphanens spel.

— Redan under sista danska kriget sökte jag eder i samma ärende som nu, och jag var då i Svenarum och såg eder moder och eder fru och barnen, af hvilka jag igenkände två nyss här utanför edert tält.... och då fick jag af eder fru det här brefvet, som jag knappast trodde, att jag någonsin skulle komma att framlemna till eder.... men Gud vare lofvad, här är det....!

Han framtog och lemnade majoren ett gammalt bref, som denne bröt och läste, och hvars innehåll var sådant att hans ögon fuktades. — "Hjärtans käre man," — stod det deri, — "en märkelig man har besökt oss i dag, sonen till den rike Lars, han som en gång, efter hvad din förre svärfader plägade omtala, kastade sina ögon på mig. Nu har han kommit att söka dig och din moder, och han har under ånger och tårar bedt om din gamla moders förlåtelse, och hon har gifvit honom den af uppriktigt hjerta och beder dig, att du ville göra hvad du kan för den stackars olycklige mannen och icke gripa in, der Herren så ögonskenligen pekat med sitt finger. Hjertans käre man, i din moders förbön förenar jag ock mig. Glöm och förlåt och samla icke glödande kol på hans hufvud! Barnen må, Gudi lof, väl. Casper, Brita och Susanna gå flitigt i skolan hos mäster Andreas och helsa far kär. Det göra ock de små, Johan och Carl. Måtte Herren vara hos dig och af sin nåd unna oss alla en fröjdefull ända!"

När majoren slutat läsningen af brefvet, såg han upp och sporde, medan han for med handen öfver ögonen, huru det var möjligt, att detta bref, som var så gammalt, icke förr kommit i hans händer. Men presten kunde nöjaktigt upplysa om orsaken dertill. Han hade sökt majoren först i Polen, derefter i Danmark, och när han derifrån på ett fartyg skulle gå öfver till Göteborg, hade fartyget förlist och han blifvit räddad af en engelsman, som seglade nedåt Medelhafvet. Här hade detta fartyg blifvit uppbringadt af en sjöröfvare, som sålt så väl honom som de öfrige ombord till slafvar i Tunis, och der hade han framträlat sitt lif i det högsta elände, tills han för ett år sedan lyckats förskaffa sig friheten.

Denna berättelse tjenade icke blott att på det nöjaktigaste förklara brefvets ålder, utan äfven att ytterligare taga majorens goda hjerta i anspråk, och han sporde, på hvad sätt han kunde vara den olycklige till någon hjelp.

— Det har alltid varit min åstundan, — svarade mannen, — att kunna på något sätt godtgöra det förflutna, och som detta icke kan ske annat än genom att tjena eder, så.... Han fullbordade icke meningen, utan såg bedjande på majoren.

— Så viljen i träda i min tjenst? — ifyllde denne.

Majoren försjönk i tankar, genomläste ännu en gång sin hustrus bref och moderns anhållan, och så sade han:

— För min moders skull och för att uppfylla hennes begäran, så vill jag göra dig till viljes.... du må träda i min tjenst, för så vidt som der finnes något, som du kan lägga händerna vid.

— Lägga händerna vid! — upprepade presten med alla kännetecken till den högsta glädje. — Allt, herr major, allt.... det finnes ingen syssla så ringa, att jag ej skulle åtaga mig den för den glädje I hafven skänkt mig i denna stund, och för eder moders skuld!"

— Så kan du fresta på!"

På detta sätt kom Peder Larsson i major Stålhammars tjenst, och han tycktes uppbjuda alla sina krafter för att vara sin herre till nöjes. Sjelfve Städ, som dock ingalunda var lätt tillfredsställd, när det gällde majorens tjenst, måste erkänna, att maken till flink uppassning hade han sällan sett. Redan dagen efter, sedan han blifvit antagen, hade han tillfälle att visa sin tjensteifver. Under loppet af denna dag kom befallning från konungen, att han om natten ville gå öfver floden och drifva undan fienden. Detta misslyckades likväl, emedan fienden fått kännedom om förehafvandet och i förväg besatt byarna Gantofta och Kastlösa, hvilka beherskade öfvergångsstället. Regementena tågade då tillbaka till lägret, och när major Stålhammar inträdde i sitt tält såg han med angenäm öfverraskning silfverbeslagen på ett litet skrin, som han alltid förde med sig på sina krigståg, vara blankskurade, så att de lyste som solen emot honom. Det hade Peder Larsson gjort för att glädja majoren, emedan han tyckte sig hafva sett, att skrinet var honom kärt, som det också var. På låsskylten stod ingraveradt hans första hustrus namn: "Susanna Witte."

Så förflöt en vecka, och derunder hände det en dag, när majoren var ensam med Städ, den gamle korporalen, att Peder Larsson kom inspringande i tältet med glädjestrålande ögon.

— Hvad har då händt? sporde majoren.

— Jag har haft den nåden att tala med Hans Majestät, vår nådige herre konungen! — svarade Peder och på majorens fråga, huru dermed gått till, tillade han — jag såg hans majestät komma ridande utefter flodstranden lika bekymrad till utseendet, som han nu ständigt plägar vara, och jag vet icke huru det kom sig, men det föll mig in, att jag skulle säga honom ett vadställe öfver floden en mil härifrån, som jag väl känner till, ty jag såg för fjorton dagar sedan en hop snapphanar gå öfver der.... jag satt uppkrupen i ett ihåligt träd och tackade Gud att jag ej var såsom dessa förvillade....

— Det måtten I, — inföll Städ kärft, — ty de voro stadde på sin sista färd, och många voro icke de som undkommo, när vi sedan mötte dem i skogarne på Hallandsåsen.

— Och vadstället? sporde majoren lifligt.

— Jag omtalade det för konungen, och han upptog det högst nådigt och gaf mig detta guldmynt med löfte om mera ifall det ginge.... Ack ja, konungen ville gerna i marken med fienden, och det är mitt fasta hopp, att det nu skall lyckas, så vida icke, det Gud förbjude, fienden blir varskodd.... I skolen se, att befallning snart kommer att rycka ut!"

Genom denna tilldragelse steg den tyste och ödmjuke Peder Larsson ännu mer i värde för både majoren och Städ. Befallning från konungen kom verkligen, och hären satte sig i tåg, det var klockan ett om natten, för att i dagningen vara vid öfvergångsstället. Men äfven denna gång hade fienden fått kännedom om företaget, och när konungen och hären kommo fram, voro danskarne redan före dem på stället. Men detta var något, som naturligtvis icke Peder Larsson kunde rå för.

Emellertid beslöt konungen att denna gång gå fram, hvilka svårigheter än mötte, och så fort artilleriet anländt, skulle öfvergången företagas. Detta inträffade dock så sent, att öfvergången skedde först den följande dagen, som var d. 8 november, men då var fienden försvunnen, och några fångar, som inhemtades omtalade, att han gått söderut för att gå öfver Käflinge bro. Kung Carl följde häftigt efter, i hopp att dessförinnan kunna sammanträffa med fienden, men det var förgäfves. Danskarne stodo redan söder om Käflinge- eller Lydde-å, och Carl måste åter slå läger och bida ett bättre tillfälle.

I Benstorp vid den lilla Örtofta-ån och der denna kröker sig från sitt lopp åt vester till söder tog konungen sitt högkvarter. Der framför i en lång linie från den nämda Örtorta-ån i öster och fram till Stora Harje i vester utbredde sig det svenska lägret på en mark, som var upplöst af många dagars regn och der man hade att utstå alla olägenheterna af väta och orenlighet. Framför lägret i rigtning från vester till öster gick en landsväg genom byn Lilla Harje och öfver Örtofta-ån mellan Wegarp och Örtofta gård, i hvilken senare general Ascheberg hade sitt kvarter, under det att generalen för fotfolket, Schultz, hade sitt i Lilla Harje. I Benstorp hos konungen bodde, såsom naturligt var, riksrådet Johan Gyllenstjerna och fältmarskalken Helmfeldt.

(Fortsättning).

SVENSK-AMERIKANSKA

Hönsboken

Handledning i skötseln af Höns, Ankor, Gäss, Kalkoner, Pärlhöns etc. Utarbetad efter senaste och tillförlitligaste amerikanska metoder. Med 72 illustrationer.

INNEHÅLL. 1sta Afd.: Inledning—Hönsfåglarne—Hönsgården—Hönsens utfodring och skötsel—Hönsäggens näringsvärde—Konservering af ägg—Att bereda slakthöns för marknaden—Hönsens sjukdomar.

2dra Afd.: Ankor—Anksköteel—Gäss—Gässköteln—Kalkoner—Pärlhönan och Fåfågeln.

Pris, häftad, 40 Cents.

Portofritt tillsändt mot insändandet af beloppet.

C. Rasmussen Publ. Co.,

720-724 So. 4th Street, Minneapolis, Minn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af ett kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, namligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modren om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående betyder antingen samma township eller ett dermed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen, kostnadsfria råd och upplysningar samt hjelp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarne såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. Corry

Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängliga för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.